

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 12/2023-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 19 Cpr 2/2020 z 3. septembra 2021 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17 CoPr 7/2021 z 30. júna 2022 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil, prikázal Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) znova sa zaoberať jeho odvolaním a priznal mu primerané finančné zadostučinenie vo výške 500 eur.

2. Sťažovateľ nie je v konaní právne zastúpený advokátom z týchto dôvodov: *«V totálne skorumpovanom justičnom systéme a v bezprávnom (mafianskom) štáte žalobcovi (navrhovateľovi) žiadna právna argumentácia vypracovaná advokátom (bez poskytnutia úplatku sudcovi) nepomôže... Účastníkovi konania, ktorý vehementne bojuje proti korupcii v justično-advokátskom prostredí, a dokonca podáva trestné oznámenie na sudcov, žiadny advokát služby neposkytne. Občan, ktorého štátne orgány SR okradli o vysokoškolský titul, o profesionálny rast v zamestnaní, o 60 % výsluhového dôchodku, o zdravie a ešte aj o strechu nad hlavou, nemôže mať finančné prostriedky na platenie predražených a neschopných advokátov. Keby korupcia vedela spievať, tak v tom prípade by sa z každej súdnej budovy na Slovensku ozývali nepretržité árie ako bolo tomu v prípade „spievajúcom dome“ [REDAKOVANÉ].»*

3. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí, ktoré si ústavný súd zadovážil prostredníctvom webu, vyplýva, že sťažovateľ inicioval na Okresnom súde Banská Bystrica konanie, v ktorom sa na žalovanom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) domáhal

vydania bezdôvodného obohatenia. Okresný súd Banská Bystrica postúpil spis Okresnému súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) ako súdu vecne a kauzálne príslušnému na prejednanie veci. Okresný súd nadväzne rozsudkom z 3. septembra 2021 žalobe čiastočne vyhovel, keď zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľovi sumu 835,24 eur s príslušným úrokom z omeškania (I. výrok), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II. výrok) a uložil sťažovateľovi nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 13,64 % (III. výrok).

4. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, pretože ho nepovažoval za zákonný. Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil napadnutým rozsudkom z 30. júna 2022 a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

II. Sťažnostná argumentácia

5. V rámci ústavnej sťažnosti sťažovateľ cituje bod 28 rozsudku krajského súdu, ku ktorému uvádza: *«Bolo by úplne zbytočné podrobne sa zaoberať právnou analýzou tohto právneho paškvilu. Celá podrobná a potrebná argumentácia k „zastieraciemu právnemu úkonu“ zo strany žalovaného, ktorým som bol fiktívne preložený len na základe administratívneho úkonu, sa nachádza v žalobnom návrhu a aj v odvolaní. V skutočnosti sa o žiadne preloženie nejednalo, lebo som zostal stále na rovnakom pracovisku. Tento súd podmienil zotrvanie právneho nároku aj po dátume 1.4.2018 na vyplácanie cestovného a stravného podaním odvolania voči vymyslenému a nejestvujúcemu preloženiu. Tento súd zámerne nepochopil súvislosť medzi zákonom č. 200/1998 Z. z. a zákonom č. 283/2002 Z. z. Taktiež zámerne odmietol pochopiť a zaoberať sa skutočnosťou, že administratívny úkon vymysleného preloženia je ukážkovým protiprávnym úkonom podľa ustan. § 238 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. Tu treba skôr vyjadriť názor, že zo strany oboch súdov sa jedná o pomstychtivosť a zákernosť. Týmito nezákonnými rozsudkami mi chceli sudcovia naznačiť, že ako občan si nemôžem dovoliť uplatňovať voči žiadnemu sudcovi čl. 32 ústavy - právo na odpor.»*

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K námietke zaujatosti:

6. Sťažovateľ listom, ktorý bol ústavnému súdu doručený 6. apríla 2022, podal (bližšie neodôvodnenú) námietku zaujatosti proti sudcom ústavného súdu, ktorí prejednali jeho doterajšie ústavné sťažnosti, resp. podania, a to konkrétne v týchto veciach: č. k. II. ÚS 509/2020 z 5. novembra 2020, č. k. Rvp 1274/2020-23 z 2. júla 2020, sp. zn. IV. ÚS 92/2020, č. k. IV. ÚS 340/2020 z 15. júla 2020, č. k. III. ÚS 179/2021 z 23. februára 2021. Osobitne namietal zaujatosť sudkyne Jany Baricovej, ktorá je podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2023 do 31. decembra 2023 predsedníčkou I. senátu ústavného súdu, sudkyne Jany Laššákovovej, ktorá je sudkyňou II. senátu ústavného súdu, sudcu Ľuboša Szigetiho, ktorý je predsedom II. senátu ústavného súdu, ktorých zaujatosť namieta opakovane (napr. IV. ÚS 92/2020), a novo sudcu Roberta Šorla, ktorý je predsedom III. senátu ústavného súdu, a sudcu Miroslava Duriša, ktorý je predsedom IV. senátu ústavného súdu.

7. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namietol zaujatosť viacerých sudcov v každom zo štyroch senátov.

8. Podľa § 51 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ide o rozhodovanie v senáte ústavného súdu, o vylúčení sudcu ústavného súdu rozhoduje iný senát ústavného súdu určený rozvrhom práce. Ak z dôvodu vylúčenia sudcov ústavného súdu, z dôvodu vznesenia námietky zaujatosti účastníkmi konania proti viacerým sudcom ústavného súdu, z dôvodu vyhlásenia sudcu ústavného súdu o svojej zaujatosti vo veci alebo z dôvodu oznámenia dôvodov vylúčenia podľa § 49 ods. 4 nie je možný postup podľa predchádzajúcej vety, rozhodne o veci samej senát ústavného súdu v pôvodnom zložení; na ďalšie vyhlásenia účastníka konania o odmietnutí sudcu ústavného súdu pre jeho zaujatosť, vyhlásenia sudcu ústavného súdu o svojej zaujatosti vo veci a oznámenia dôvodov vylúčenia podľa § 49 ods. 4 sa neprihliada.

9. Vzhľadom na uvedené rozhodol v tejto veci s odkazom na § 51 ods. 2 zákona o ústavnom súde senát ústavného súdu v pôvodnom zložení.

III.2. K nedostatku právneho zastúpenia:

10. Podľa § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľ musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, ak odsek 2 alebo § 35 neustanovuje inak.

11. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti uvedeného v bode 2 tohto uznesenia vyplýva, že sťažovateľ sa odmieta dať zastúpiť advokátom v tomto konaní z principiálnych dôvodov – nedôvery v kvalitu a serióznosť pri poskytovaní právnych služieb advokátmi, ako aj z presvedčenia o skorumpovanosti justično-advokátskeho prostredia.

13. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ chronicky odmieta právne zastúpenie v konaniach pred ústavným súdom (ako aj pred všeobecnými súdmi) a tento svoj postoj odôvodňuje v každom jednotlivom prípade v zásade rovnako. Ústavný súd už odložil viacero podaní sťažovateľa podľa § 53 zákona o ústavnom súde, pretože nespĺňali podmienky na začatie konania o ústavnej sťažnosti (napr. Rvp 280/2020, Rvp 1274/2020), prípadne ich odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia procesnej podmienky konania – povinného právneho zastúpenia advokátom v tomto konaní (napr. II. ÚS 149/2022).

14. Napriek tomu, že sťažovateľ bol ústavným súdom poučený o právomoci ústavného súdu, ako aj o zákonných náležitostiach ústavnej sťažnosti, aj jeho aktuálna ústavná sťažnosť vykazuje nedostatky, ktoré odôvodňujú obdobný postup ústavného súdu ako v predošlých prípadoch. Podanie ústavnej sťažnosti vrátane pripojenia zákonom prepísaných príloh je plne v dispozičnej sfére sťažovateľa a na jeho slobodnom uvážení, preto ústavný súd nemá ambíciu ani oprávnenie splnenie zákonných predpokladov na strane sťažovateľa nijako vynucovať, obzvlášť za situácie, ak o náležitostiach kvalifikovaného podania ústavnej sťažnosti bol sťažovateľ niekoľkokrát márne poučený. Zároveň je však sťažovateľ povinný zniesť ako dôsledok tohto jeho slobodného

rozhodnutia tie procesnoprávne dôsledky, ktoré právny predpis s takýmto postojom spája vo forme odmietnutia ústavnej sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní.

15. Vzhľadom na to, že sťažovateľ zotrúva na názore, že povinné právne zastúpenie v konaní pred ústavným súdom nie je potrebné, ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné ani hospodárne aplikovať postup podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde a vyzvať sťažovateľa na predloženie plnej moci udelenej advokátovi na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Nadväzne je nutné poukázať i na ďalšie nedostatky ústavnej sťažnosti spočívajúce v absencii kvalifikovaného odôvodnenia ústavnej sťažnosti [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde], ako aj v nesplnení podmienky pripojiť k ústavnej sťažnosti kópiu rozhodnutí, ktoré sťažovateľ napáda (§ 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

16. Identifikujúc tieto nedostatky, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia náležitostí ustanovených zákonom. S prihliadnutím na uvedené sa ústavný súd bližšie nezaoberal argumentáciou sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu jeho práv označených v petite ústavnej sťažnosti.

17. V závere ústavný súd poznamenáva, že u sťažovateľa ide od roku 2007 o jeho štyridsiate druhé podanie ústavnému súdu v podstate rovnakého obsahu v tom smere, že zásadne odmieta (až na tri výnimky) povinné právne zastúpenie pred ústavným súdom. Takmer všetky podania sťažovateľa tak boli odmietnuté pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (napr. I. ÚS 78/2008, I. ÚS 57/2013, II. ÚS 775/2014, II. ÚS 517/2015, IV. ÚS 340/2020, III. ÚS 171/2021, II. ÚS 149/2022) alebo zjavnú neopodstatnenosť (napr. II. ÚS 557/2010, III. ÚS 411/2010, I. ÚS 133/2011), prípadne odložené (v 19 prípadoch), takto formulované podania vrátane hanlivých a znevažujúcich výrazov sú vážnym zanedbaním procesných povinností. Iba raz vydal ústavný súd vyhovujúci nález vo veci, kde sťažovateľ zastúpený advokátom pred ústavným súdom namietal prieťahy v konaní (I. ÚS 224/2010).

17.1. V tejto súvislosti si ústavný súd dovoľuje dať do pozornosti aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý už vo svojom rozhodnutí (Řehák v. Česká republika, No. 67208/01) vyslovil, že „*V zásade smie byť sťažnosť odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch, a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk.*“, ako aj na svoju rozhodovaciu prax, v ktorej, rešpektujúc obsah základných článkov a ustanovení procesných kódexov, odmietol ako neprijateľné prejavy účastníkov konania nerešpektujúce princíp zachovávanía úcty k právam iných, ľudskú dôstojnosť, občiansku česť i osobnosť ďalších účastníkov konania, ale i samotného vo veci konajúceho súdu. V prípade hrubo neslušného alebo urážlivého obsahu návrhu môže byť tento návrh odmietnutý pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pokiaľ záujmy ochrany ústavnosti nevyžadujú iný postup (napr. III. ÚS 52/06, III. ÚS 26/07, III. ÚS 281/2015).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu